

samtidig i 20 Aar, har klaget over den dominerende Stilling, som Regeringen her i Landet har indtaget paa forskjellige Omraader. Jeg tror, at de Klager, man har ført over Regeringen, have været langt stærkere end over for de forenede Dampskibsselskaber. Jeg har selv ved forskellige Lejligheder talt mod den Mand, der har stabt dette Dampskibsselskab, og jeg har været med til at protestere mod ham, men jeg vil indrømme, at samme Mand har stor Betydning, og jeg vil ikke være med til af personlige Grunde at forhindre hans Virksomhed i en Forretning, som han kan udføre lige saa godt som andre og efter min Overbevisning langt bedre end Staten. Idet jeg nu skal slutte mine Bemærkninger, vil jeg sige, at jeg mener, at Statsdrift, set fra et økonomisk Standpunkt, absolut er forkastelig, og, at den, set fra et praktisk Synspunkt, ligeledes er forkastelig, fordi man aldrig hos en Minister kan forudsætte den Forretningsdygtighed som hos et privat Selskab, som ganske særlig er indrettet paa at varetage en bestemt Art af Forretning. Endelig har det i allerhøjeste Grad forbavset mig her i Tinget fra demokratisk Side at se fremsført Forslag i denne Retning. Man vil altsaa fra demokratisk Side være med til i et efter min Mening ret betydeligt Omfang at forøge Regeringens Magt og Myndighed paa ny Omraader. Man vil skabe en Forøgelse af Embedsmændenes Tal og i det hele taget lægge en større Myndighed i Regeringens Haand, end den har. Det har forbavset mig, at man har kunnet gaa med til dette Forslag. Men for ikke at blive misforstået, vil jeg sige, at hvis der for Tiden var et Venstreministerium, vilde jeg lige saa energisk som nu protestere mod Statsdrift over Egebjerg—Barkstøtten. Jeg tror ikke, at den er gavnlig, det er tværtimod min Overbevisning, at vort lille Samfund vil staa sig langt bedre ved, at vi ikke gaa ind paa Forslagets Tanker, men søge at klare vore Eksportforhold uden Statsdrift paa samme Maade som hidtil.

Ordføreren (C. Hage): Blandt de Udtalelser, som under den foregaaende Forhandling ere faldne fra forskellige ærede Medlemmers Side, er der kun saa, der give mig Anledning til særlige Bemærkninger. De Ord, jeg ønsker at tilføje, ville væsentlig være rettede til den højtærede Indenrigsminister, og ved Omtalen af de forskellige Spørgsmaal, som jeg har at berøre, vil jeg saa Lejlighed til at indflette nogle Bemærkninger ogsaa over for enkelte Medlemmer. — Med Hensyn til Endringsforslaget under

§ 19 om Bevillingen af 12,000 Kr. til Mosesagens Fremme, har den højtærede Indenrigsminister bebudet, at han inden næste Samling vil søge at fremkalde en Erklæring fra Hedeselskabet om, hvorvidt det mener at kunne eller ville overtage Ledelsen af denne Sag. Jeg skal udtale min Paastønnelse af, at Ministeren vil bringe denne Sag paa det rene, idet jeg dog i øvrigt maa tilføje, at hvis Henvendelsen til Hedeselskabet sker ud fra det Udgangspunkt, at Ministeren under alle Omstændigheder er imod, at Hedeselskabet paatager sig Hvervet, saa vil ganske vist denne Forhandling have mindre Værd, end om Hedeselskabet faar det Indtryk, at dets egen Opfattelse vil være den afgørende, eller i alt Fald vil have Indflydelse paa Ministerens Holdning over for Sagen. — Hvad angaar Spørgsmaalet om Bidrag til Tilsynet med Sparekasser, finder jeg ingen Anledning til at komme nærmere ind herpaa, særlig efter de Udtalelser, der ere fremsatte af det ærede Medlem for Røge (Alberti). Det forekommer mig, at han, som jo er et særdeles sagkyndigt Medlem paa dette Omraade, fyldestgørende har paavist, i Tilslutning til mine Udtalelser, at der ikke er nogen Anledning for Staten til, i alt Fald som Sagen hidtil har foreligget, at yde noget Tilskud for at opnaa den af alle ønskede fyldestgørende Kontrol. — Med Hensyn til Bevillingen til Proprietær Krarup har den højtærede Minister søgt at gøre gældende, at Bevillingen, som den i sin Tid er giben af Folketinget, maatte forstaaes, som om den paagældende turde paaregne den usforandret i Fremtiden. Jeg skal i den Anledning kun gøre opmærksom paa, hvad der blev udtalt om denne Sag i Fjor. Finansudvalget forlangte sig meddelt, hvorledes Arbejdet stod, og hvor langt det var fremskredet, og da vi saa fik at vide, hvordan det stod til, besluttede Finansudvalget at fastsætte Bevillingen det kommende Finansaar, men derefter at ville staa frit. Ordføreren udtalte den Gang — det findes i Rigsdagstidende for i Fjor, Sp. 2054 — „Udvalget forbeholder sig, naar Resultatet af Arbejdet foreligger, at stønne over, hvor vidt det vil være rigtigt at give et saa betydeligt Bidrag for at føre Arbejdet videre. Efter hvad der er oplyst, kan det jo først ventes sluttet i 1901, og Bevillingen har allerede løbet i adskillige Aar, saa det kan nok være rigtigt at tage denne Sag under Overvejelse, og idet man for i Aar tilraader at give den sædvanlige Bevilling, binder man sig dermed ikke til at vedblive til 1901.“ Dette er saa klart og tydeligt, som det paa nogen Maade kan være. Og i Tilslutning hertil udtalte da den højt-